

« Господиновци, жялно ми е, че прѣкъсвамъ обѣдѣтъ ви; нѣ имайте добрината да додете подиря ми. Г. Дирекорѣтъ на полицията е тамъ. »

Както сѣкоги, той идеше само за скърбни причини, каквото прѣтървания, испитвания, отидохми съсъ твърдѣ лошо расположење подирѣ нашиятъ добъръ подикономъ до стаята на аудиенцията.

Тамъ намѣрихми директорѣтъ на полицията и подикономѣтъ; и първиятъ ни здрависа по почтено отъ колкото сѣкоги.

Зе една книжка на ржка, и каза съсъ прѣкъсенѣти думи, като се боеше може да не ни причини едно твърдѣ голѣмо почюдване, ако се изразеше по чисто:

« Господиновци, ... имамъ удоволствие . . . . . имамъ честь . . . . да ви обадиж . . . . че Н. В. Императорѣтъ направи още . . . . една прошка . . . . »

И той заекваше да ни каже каква бѣше тая добрина. Отъ първо мисляхми, че туй бѣше нѣкое олегчене на наказанѣето ни, каквото да се отървемъ отъ работата, да имами нѣколко книги повече, нѣкои ястията нѣ толкосъ безвкусни.

« Не разбираете ли ?

« — Нѣ, господине ; имайте добрината да ни истълкувате каква е тая добрина.

« — Свободата за васъ двама ви, и за единѣ трети затворникѣ, когото ще можете завчясъ да прѣтърнете. »

Трѣбуваше на тия думи да се прѣнесемъ отъ радостъ. Мисълѣта ни се прѣнесе завчясъ къмъ родителитѣ ни, отъ които не бѣхми приемали никакво извѣстие отъ толкосъ много врѣме, и страхѣтъ, който имахми, че не щемъ да ги видимъ тука долу, поцѣпи ни до толкосъ, щото ни изгуби драгостѣта, която